

TUTUYORUZ BİRBİRİMİZİN ELLERİNİ

Gülçin AYDOĞAN

Tutuyoruz Birbirimizin Ellerini

“Geliyorlar!”

İlkyar minibüsü ile, 1200 m yükseklikte, sarp ve çetin yolların nihayetinde bizi uğurladığı ilk durak: Darıpınarı Şehit Oğuzhan Sezer Yatılı Bölge Ortaokuluna vardığımızda, ince bir ses gönüllüler arasında dalga dalga yayılan: “Geliyorlar! ...”

Başını göğe doğru uzatmış, sarp kayalıkların omuzlarına yaslanmış, mavi göğün altında, al bayrağın şahit olduğu o söz: “Eğitim, çocuğu sevmekle başlar.” M. Kemal Atatürk

Sevmek... Bana sevmeyi gösterebilir misiniz; masum, saf, yalın, öylesine içten, öylesine güzel... Bir çocuğun göğsünde tuttuğu kitaplarına sarılan ellerde gördüm ben sevmeyi. İlkyarlı abla ve abilerinin dış deneyleri sunarken beklediği sırada, gülümseyen bir çehreyle seyrediyordu onları. Kucağında; ülkesine ve insanlığa hizmet edecek, ahlaklı ve vicdanlı yetişecek nesillerin anahtarı: “kitapları.”

O kitaplardır ki, hayal kurma cesaretini aşıl原因... Şarkılar söyleten... Şarkılar öğreten... Başkalarının değil, kendi şarkılarının denizlerle buluşmasını öğütleyen... Masmavi, sonsuz bir ummanla buluşsun senin sesin diyen... Hayali, inancı, umudu ve sevmeyi kucaklayan bir mavilik ile...

İsmi tarihe kazıyan, 18 Guinness dünya rekorunun sahibi; Büyük Okyanusu, Atlas Okyanusu ve Hint Okyanusunu küreğinin hakkıyla fethetmiş ilk ve tek insan: Erden Eruç:

“Türkiye’yi temsil etmek istiyorsam, diğerlerinden önce olmam gerek.

‘Bak bunu ilk kez bir Türk yaptı.’ derler.”

Milliyeti ve ülkesiyle bilinmek isteyen, “kürekle okyanusu geçen ilk Türk” unvanına sahip Erden Eruç ‘un kararlılıkla inandığı pusulası:

“Bilmediğim denizler...Bilmediğim küçük bir tekne...Bütün bu bilinmeyenler benim gözümü korkutuyor mu? Hayır. Hepsi benim doğru hazırlanmam için gerekli olan uyarılar. Böyle görmem gerekir.”

Kasım Ekenler Çok Programlı Anadolu Lisesinde, diğer kız arkadaşları gibi, kadınları ve çocukları korumak için polis olmak isteyen bu kardeşimizin kucığında kedisi, yüreğimize nakşediyoruz Erden Eruç abimizin sözlerini:

“Asla vazgeçmeyin! Vazgeçmemek çok önemli. Yorgunluk bir duygu. Dinlendiğinizde yeni duygular hissedip yola devam edebilirsiniz. Asla vazgeçmeyin! Küçük adımlar belirleyin. Okyanusta iken, bir günde 50 mil yol alacağım dedim kendime. Ayrıca, doğru arkadaşlıklar seçin: Sizi destekleyen insanlar olsun.”

Bir annenin gözlerindeki ışıldayan gurura, daha önce hiç şahit oldunuz mu? Öyle bir an ki, kelimeler vazgeçer anlamı taşımaktan, yalnızca gözlerin harcıdır; o gururu bayrak gibi dalgalandırmak...

Kütüphanede edebiyat etkinliği yapıyoruz bir düzine çocukla; anasınıfından olan da var, liseden olan da. Henüz okuma yazma bilmeyen bazı çocuklara, abla ve abileri yardımcı oluyor; onlar okuyor kitaplarını usulca. Bir anne, bu çocuklar arasında: “Kızıma yardım edebilir miyim? Okuma yazma bilmiyor da.” “Tabi, lütfen buyrun. Başımızın üzerinde yeriniz var.”

Etkinlik devam ediyor; çocuklar kitaplarını bitirdikten sonra, kitap sunumlarını yapacaklar arkadaşlarına. Kütüphanenin ortasına gelip, kitaplarındaki resimleri anlatarak hikâyeyi özetleyecekler kısaca. Ve ardından, “Ne öğrendiniz bu kitaptan? Neydi keşfettiğiniz o saklı hazine?” diyerek, paylaşacaklar düşüncelerini ve duygularını arkadaşlarıyla.

“Kim kitabının sunumunu yapmak ister?” diye bir soru yöneltince çocuklara, birçok parmak arasından o annenin çocuğu geliyor yanıma. Annesinin gözlerinde bir telaş: “Şey, benim kızım... Şey... Ben mi gelsem yanına?.. Benim kızım...”

Anlıyorum o anda, telaşının sebebini. Kızı çok özel, hepimizden farkı bu yalnızca. “Ben yanındayım...Ben ablasıyım...Merak etmeyin, ben yanındayım...” diyorum bu özel kardeşimize inanarak. Kitabını gösteriyor büyük bir heyecanla arkadaşlarına. Sonra, ben tutuyorum kitabını, o sayfalarını çeviriyor; her resmi parmağıyla işaret edip uzun uzun anlatarak. Okuma bilmiyor belki ama, paylaşmayı biliyor hayatını. Her sayfada, kendi hayatını anlatarak sunumunu tamamladığında, büyük bir alkış armağan ediliyor arkadaşları tarafından. Ve işte tam da o anda, annesiyle göz göze geliyoruz yeniden: Telaşın yerini, haklı bir gurur almıştı çoktan...

Düşün ki daha 7 yaşındasın. Dağların zirvesiyle göz göze geldiğin, sarp kayalıklarla çevrili bir beldede yaşıyorsun. Yollar öyle çetin öyle dik ki, belki de kendi mahallenden başkasına hiç gitmemişsin. Hayatı burası kadar sanıyorsun: Okula yürüdüğün yol kadar, arkadaşlarıyla top oynadığın sokak kadar, ekmek almaya gittiğin bakkal kadar...

Sonra bir gün, Ankara denilen bir memleketten abla ve abiler geliyor yanına. Onların geldiğini, imamın camiden yaptığı anonstan öğreniyorsun: “Ankara’dan üniversiteli abla ve abiler, çocuklara eğitim ve bilim ile ilgili etkinlikler ve deneyler yapmak için geldiler.” dedi ya imam, koşarak geliyorsun, Sebül Şehit Mustafa Oğuz Ortaokulu’nun bahçesine.

Heyecanla ve merakla bir sınıfta buluyorsun sonra kendini. Sıranda oturmuş beklerken kapı açılıyor ve içeri kocaman siyah çantasıyla bir abi giriyor: “Müzik etkinliği yapacağız, sizi gitarla tanıştıracam.” diyor. O siyah çantasını açıyor ve senin boyundan uzun gitar karşında duruyor. Tellerine dokunuyorsun usulca. Mehmet abin yanında. Birlikte çalışıyorsunuz gitarı. Belki

de ilk kez, çaldığın gitarın tınlarında, Mehmet abinle birlikte aynı kareyi paylaşıyorsunuz, hayat sayfasında...

Sabahın erken saatlerinde, hoşça kal diyoruz Mersin, Çamlıyayla'ya... Yolumuz; Pozantı, Adana. Kamışlı Fatih İlkokulu'nun bahçesine varıyoruz. Hava soğuk. Sanki zemheri kış kapıda. Herkesten önce gelen, tek başına bizi bekleyen bir çocuk. Elleri soğuk... Görevli abi geliyor hemen yanımıza. "İçeri girin girin, hava pek soğuk. Ben şimdi ısıtıyorum okulu." diyor. Bacadan duman tütüyor...

Mavi göğün altında, "bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine" tutuyoruz birbirimizin ellerini...

"Birlik ve beraberlik, ölümden başka her şeyi yener" inancıyla tutuyoruz birbirimizin ellerini...

Aynı göğün altında, aynı yer yüzünde, sen ben değil; biz... tutuyoruz birbirimizin ellerini...

Gülçin AYDOĞAN

Okul Öncesi YL, ODTÜ 03.11.2024